

Զուգահեռ նախազգուշացումներ — առաջին համար

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը. մարդկության համար վերջին նախազգուշացման ըմբռնումը

Jeff Pippenger
2023-08-08

«Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը» բացվում է Աստծո ժողովրդի համար, երբ «Ժամանակը մոտ է»: Մարդկության համար վերջին նախազգուշացման պատգամը տրվում է մարդկային փորձաշրջանի ավարտից անմիջապես առաջ, և այդ վերջին պատգամը Աստվածաշնչում ներկայացված է մի քանի մարգարեական գծերով: Հայտնություն տասնչորսերորդ գլխում այդ վերջին նախազգուշացման պատգամը ներկայացված է երեք հրեշտակներով:

Եվ տեսայ այլ մի հրեշտակ, որ թռչում էր երկնքի մեջտեղով՝ ունենալով հավիտենական ավետարանը՝ քարոզելու երկրի վրա բնակվողներին, և ամեն ազգի, և ցեղի, և լեզվի, և ժողովրդի՝ ասելով բարձր ձայնով. Վախեցե՛ք Աստծուց և փա՛ռք տվե՛ք նրան, որովհետև եկել է նրա դատաստանի ժամը. և երկրպագեցե՛ք նրան, որ արարեց երկինքն ու երկիրը, ծովը և ջրերի աղբյուրները:

Եվ նրան հետևեց մեկ ուրիշ հրեշտակ՝ ասելով. «Ընկավ, ընկավ Բաբելոնը՝ այն մեծ քաղաքը, որովհետև նա բոլոր ազգերին խմեցրեց իր պոռնկության բարկության գինին»:

Եվ երրորդ հրեշտակը հետևեց նրանց՝ բարձր ձայնով ասելով. «Եթե մեկը երկրպագի գազանին և նրա պատկերին, և ընդունի նրա նշանը իր ճակատին կամ իր ձեռքին, նա ևս կխմի Աստծո բարկության գինուց, որ անխառն լցված է Նրա զայրույթի բաժակի մեջ. և նա պիտի տանջվի կրակով ու ծծումքով սուրբ հրեշտակների ներկայությամբ և Գառան ներկայությամբ: Եվ նրանց տանջանքի ծովիսը վեր է բարձրանում հավիտյանս հավիտենից. և հանգիստ չունեն ո՛չ ցերեկ, ո՛չ գիշեր նրանք, որ երկրպագում են գազանին և նրա պատկերին, և ով ընդունում է նրա անվան նշանը: Ահա այստեղ է սրբերի համբերությունը. ահա նրանք, որ պահում են Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատը»: Հայտնություն 14:6–12.

Հայտնության տասնութերորդ գլխում հենց նույն պատգամը հռչակում է Բաբելոնի անկումը:

Եվ սրանից հետո տեսա մի ուրիշ հրեշտակ, որ իջնում էր երկնքից՝ մեծ իշխանություն ունենալով, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով: Եվ նա գորեղ ձայնով հզորապես աղաղակեց՝ ասելով. «Ընկավ, ընկավ մեծ Բաբելոնը, և դարձավ դևերի բնակավայր, և ամեն պիղծ ոգու ապաստան, և ամեն անմաքուր ու ատելի թռչնի վանդակ: Որովհետև բոլոր ազգերը խմել են նրա պոռնկության բարկության գինուց, և երկրի թագավորները նրա հետ պոռնկություն են գործել, և երկրի

վաճառականները հարստացել են նրա շքեղության առատությունից»։ Եվ երկնքից մի ուրիշ ձայն լսեցի, որ ասում էր. «Դ՞ուրս եկեք նրանից, ի՞նչ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերին մասնակից չլինեք, և որպեսզի նրա պատուհասներից չստանաք. որովհետև նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստված հիշեց նրա անօրենությունները»։ Հայտնություն 18:1–5.

Պատմության մարգարեական գիծը, կամ կարող ենք ասել՝ այն իրադարձությունների հաջորդականությունը, որ ներկայացված է տասնութերորդ գլխում երկրի վրա իր փառքով լույս սփռող հրեշտակով, ներկայացնում է այն իրադարձությունները, որոնք տանում են դեպի դատաստանի փակումը, փորձության ժամանակի ավարտը և յոթ վերջին պատուհասները։ Տասնութերորդ գլխում ներկայացված մարգարեական պատմությունը «գուգահեռ» է ընթանում այն մարգարեական պատմության գծին, որ ներկայացված է տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակներով։

«Աստված Հայտնություն 14-ի պատգամներին տվել է իրենց տեղը մարգարեության շարքի մեջ, և նրանց գործը չպետք է դադարի մինչև այս երկրի պատմության ավարտը։ Առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամները դեռևս ճշմարտություն են այս ժամանակի համար և պետք է ընթանան գուգահեռաբար այն պատգամին, որին հաջորդում են։ Երրորդ հրեշտակը բարձր ձայնով հռչակում է իր նախազգուշացումը։ «Այս բաներից հետո, — ասաց Հովհաննեսը, — ես տեսա մի ուրիշ հրեշտակ, որ երկնքից իջնում էր՝ մեծ իշխանություն ունենալով, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով»։ Այս լուսավորության մեջ միավորված է բոլոր երեք պատգամների լույսը»։ The 1888 Materials, 803, 804.

Տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակները, որոնք թռչում են երկնքի միջնամասում, խորհրդանշում են համաշխարհային մի պատգամ, որն ավարտվում է գազանի նշանով և փորձության ժամանակի փակմամբ։ Տասնութերորդ գլխում ամբողջ երկիրը լուսավորվում է այն հրեշտակի փառքով, որի պատգամն էլ նույնպես ավարտվում է փորձության ժամանակի փակմամբ։

Տասնչորսերորդ գլխում երեք հրեշտակներով խորհրդանշական կերպով ներկայացված պատգամը և տասնութերորդ գլխում իջնող հրեշտակով նույնպես ներկայացված պատգամը միևնույն նախազգուշացնող պատգամի երկու պատկերումներ են։ Աստվածաշնչում ոչինչ ավելորդ չէ, ոչինչ՝ զուր։ Այն փաստը, որ ճիշտ նույն պատգամը Հովհաննեսի կողմից նշվում է մեկից ավելի անգամ, շեշտադրում է այդ պատգամի կարևորությունը և պատկերում է ուսուցանելու աստվածային այն եղանակը, որը աստվածաշնչյան կանոն է և կոչվում է «կրկնել և ընդարձակել»։ Մարգարեական պատմության երկու գծերը միավորելը բացահայտում է ճշմարտություններ, որոնք չէին ճանաչվի այդ գծերից որևէ մեկի մեջ, եթե այն դիտվեր մյուսից առանձին։ Այսօր, եթե միևնույն իրադարձության երկու վկաների բերելիք դատարան՝ վկայություն տալու, նրանք շատ հնարավոր է, որ իրարամերժ ցուցմունքներ տալին՝ իրենց քաղաքական կամ հասարակական գաղափարախոսության հիման վրա։ Մակայն Աստվածաշնչի վկաների դեպքում այդպես չէ. նրանք միշտ համաձայն են, և եթե ձեզ թվում է, թե նրանք համաձայն չեն, ուրեմն դուք ինչ-որ բան սխալ եք դիտարկում։

Երկու պատկերավոր օրինակները, որոնք մենք քննում ենք, հենց նույն նախազգուշացման լուրն են, որը Մադաքիայի գիրքը ներկայացնում է որպես Եղիա մարգարեի վերադարձը: Այդ երեք լուրերն էլ հասնում են փորձության ժամանակի փակվելուց առաջ, որովհետև մարգարեության այդ երեք գծերում պարունակվող նախազգուշացման լուրը ոչ միայն տրվում է փորձության ժամանակի փակվելուց առաջ, այլև փորձության ժամանակի փակվելն է հենց հղման կետը, այսինքն՝ եթե կամենաք, այդ նախազգուշացման լուրերից յուրաքանչյուրի բուն առարկան: Իրականում, եթե որևէ նախազգուշացման լուր հռչակվում կամ պատկերավորվում է որևէ մարգարեի կողմից, ապա դա նույն նախազգուշացումն է, ինչ Հայտնություն տասնչորսի, տասնութի և Մադաքիայի՝ Եղիայի մասին մարգարեության մեջ:

Մարգարեության այս երեք գծերը կարելի է հեշտությամբ ցույց տալ, որ միմյանց զուգահեռ են ընթանում: Այդպես ասած՝ աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ տեղեկության երկու հիմնական աղբյուր կա: Մեկը աշխարհի վախճանին ծավալվող իրադարձությունների հաջորդականության նույնականացումն է: Մյուս տեղեկության աղբյուրը մարգարեների գործունեության պատկերումն է, որը կապված է այն պատգամի հետ, որ ուրվագծում է ապագա իրադարձությունները:

Այս գաղափարների հետ կապված արժե հաշվի առնել երկու կանոն: Առաջինն այն է, որ բոլոր մարգարեները խոսում են աշխարհի վերջի մասին, այն կետի, որտեղ փորձառության ժամանակաշրջանը փակվում է:

«Հին մարգարեներից յուրաքանչյուրն ավելի քիչ խոսեց իր ժամանակի, քան մեր ժամանակի համար, այնպես որ նրանց մարգարեությունները մեզ համար են գործում: «Եւ այս ամենը նրանց պատահեց իբրեւ օրինակներ, եւ գրվեց մեր խրատության համար, որոնց վրա հասել են աշխարհի վախճանները»: Ա Կորնթացիս 10:11: «Ոչ թէ իրենց համար, այլ մեզ համար էին նրանք սպասաւորում այն բաները, որոնք այժմ ավետարան քարոզողների միջոցով ձեզ հայտնված են Սուրբ Հոգով, որ երկնքից ուղարկվեց. այն բաները, որոնց մեջ հրեշտակները փափագում են նայել»: Ա Պետրոս 1:12: ...»

«Աստվածաշունչը իր գանձերը կուտակել և միավորել է այս վերջին սերնդի համար: Հին Կտակարանի պատմության բոլոր մեծ իրադարձությունները և հանդիսավոր իրողությունները կրկնվել են և կրկնվում են եկեղեցու մեջ այս վերջին օրերում»: Selected Messages, գիրք 3, 338, 339.

Աստվածաշնչի բոլոր մարգարեական պատգամները «ուժի մեջ են մեզ համար», «որոնց վրա աշխարհի վախճանները հասել են»: Այդ կանոնը, մեկտեղվելով մեկ այլ կանոնի հետ, որը ճանաչում է այն «բաները», որ Սուրբ Հոգին «ձևավորել է»՝ «թե՛ մարգարեության տրման մեջ, և» նաև «թե՛ պատկերված իրադարձություններում», առավել ամրապնդում է այն պնդումը, որ մարգարեության սկզբում եղող մարգարեական իրադարձությունները նախակերպում են և զուգահեռ ընթանում են ցանկացած տվյալ մարգարեության վերջում եղող մարգարեական իրադարձություններին:

«Աստծո խոսքի շատ ավելի սերտ ուսումնասիրության կարիք կա. հատկապես Դանիելն ու Հայտնությունը պետք է ուշադրության արժանանան, ինչպես երբեք առաջ մեր աշխատանքի պատմության ընթացքում: Որոշ ուղղություններով մենք գուցե ավելի քիչ բան ունենանք ասելու՝ հռոմեական իշխանության և պապականության վերաբերյալ, սակայն պետք է ուշադրություն հրավիրենք այն բանի վրա, ինչ մարգարեներն ու առաքյալները գրել են Աստծո Սուրբ Հոգու ներշնչմամբ: Սուրբ Հոգին այնպես է ձևավորել հանգամանքները՝ թե՛ մարգարեության տրման, թե՛ պատկերված իրադարձությունների մեջ, որպեսզի ուսուցանի, որ մարդկային գործիքը պետք է պահվի տեսադաշտից դուրս, թաքնված Քրիստոսի մեջ, և որ երկնքի Տեր Աստվածն ու Նրա օրենքը պետք է բարձրացվեն: Կարդացե՛ք Դանիելի գիրքը: Կետ առ կետ վեր հանե՛ք այնտեղ ներկայացված թագավորությունների պատմությունը»: Վկայություններ սպասավորներին, 112:

«Սուրբ Հոգին այսպես է ձևավորել հանգամանքները՝ թե՛ մարգարեության տրման մեջ, թե՛ պատկերված իրադարձությունների մեջ»: «Մարգարեության տրման մեջ և պատկերված իրադարձությունների մեջ» «հանգամանքները» «Սուրբ Հոգու» կողմից «այսպես են ձևավորվել», որպեսզի թե՛ «մարգարեության տրումը», թե՛ «պատկերված իրադարձությունները» ճանաչվեն որպես ներշնչված և կիրառվեն աշխարհի վախճանի մարգարեական պատկերավորման նկատմամբ:

Յոհաննեսը Գաբրիելից ստացավ մարգարեությունը և նրան ասվեց այն գրել մի գրքում ու ուղարկել եկեղեցիներին: Այդ ժամանակ նա հալածվում էր Հռոմի կողմից. նա աքսորվել էր մի այնպիսի ձևով, որ զուգահեռ կլինեք այն բանին, ինչն այսօր աշխարհում կանվանեին գաղտնի կալանավայր: Այդ պատմական իրադրության մեջ Յոհաննեսը մարդկությունից նույնքան մեկուսացված էր, որքան Գուանտանամո ծոցում գտնվող որևէ բանտարկյալ:

Հովհաննեսը ցույց է տալիս, որ տեսիլքը տեղի ունեցավ այն ժամանակ, երբ ինքը երկրպագության մեջ էր յոթներորդ օրվա շաբաթ օրը, որը Տիրոջ օրն է:

Քանզի մարդու Որդին Տեր է նաև շաբաթ օրուան: Մատթեոս 12:8.

Հոգով երկրպագելիս նա իր հետևից մի մեծ ձայն լսեց:

Ես՝ Հովհաննեսս, որ նաև ձեր եղբայրն եմ և հաղորդակիցը՝ նեղության, և Հիսուս Քրիստոսի թագավորության ու համբերության մեջ, գտնվում էի այն կղզում, որ կոչվում է Պատմոս՝ Աստծո խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության համար: Տիրոջ օրը Հոգու մեջ էի, և իմ հետևից լսեցի մի բարձր ձայն՝ շեփորի նման, որ ասում էր. Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, առաջինը և վերջինը. և՛ ինչ որ տեսնում ես, գրի՛ր գրքում և ուղարկի՛ր այն Ասիայի յոթ եկեղեցիներին՝ Եփեսոս, և Ջմյուռնիա, և Պերգամոս, և Թյատիրա, և Սարդիս, և Ֆիլադելֆիա, և Լաոդիկիա: Հայտնություն 1:9-11:

Հովհաննեսը, նրա շրջապատը և նշված հանգամանքները նրան նկարագրում են որպես մեկին, որ հալածվում է՝ յոթներորդ օրվա Շաբաթի երկրպագու լինելու համար, բայց նաև որպես մեկին, որ հալածվում է, որովհետև հավատում է թե՛ Աստվածաշնչին և թե՛ Էլեն Ուայթի գրություններին, ինչը «Հիսուսի վկայությունն» է: Նա իր հետևից մի մեծ

ձայն է լսում, որին տեսնելու համար շրջվում է, և այդպես վարվելով՝ ներկայացնում է աշխարհի վախճանին ապրող Յոթներորդ օրվա աղվենտիստին, որը իր հետևից մի ձայն է լսում՝ ասելով. «սա է ճանապարհը, գնացե՛ք դրանով»:

Մարգարեության բոլոր գծերը աշխարհի վերջում ընթանում են միմյանց զուգահեռ:

«Հայտնության գրքում Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում և ավարտվում են»:
Գործք Առաքելոց, 585:

Ցանկացած մարգարե, որ լսում է իր հետևից հնչող մի ձայն, համընկնում է Հովհաննեսի հետ՝ աշխարհի վախճանում Աստծո ժողովրդի պատկերման մեջ: Հովհաննեսը լսեց իր հետևից մի ձայն, որ նրան հրահանգներ տվեց: Եսայիան ևս լսեց հրահանգի ձայն:

Ուստի Տերը պիտի սպասի, որպեսզի ձեզ ողորմություն անի, և ուստի Նա պիտի բարձրանա, որպեսզի ձեզ գթա, որովհետև Տերը դատաստանի Աստված է. երանելի են բոլոր նրանք, որ սպասում են Նրան:

Որովհետև ժողովուրդը պիտի բնակվի Սիոնում, Երուսաղեմում. դու այլևս չես լացի. Նա մեծապես ողորմած պիտի լինի քեզ քո աղաղակի ձայնին. երբ այն լսի, պիտի պատասխանի քեզ: Եվ թեև Տերը ձեզ պիտի տա նեղության հաց և վշտի ջուր, սակայն քո ուսուցիչներն այլևս մի կողմ չպիտի քաշվեն, այլ քո աչքերը պիտի տեսնեն քո ուսուցիչներին: Եվ քո ականջները քո հետևից մի խոսք պիտի լսեն, որ ասում է. «Սա՛ է ճանապարհը, գնացե՛ք սրանով», երբ դեպի աջ դառնաք և երբ դեպի ձախ դառնաք: Եսայիա 30:18–21:

Աստծու մնացորդ ժողովուրդը իրենց ետևից մի ձայն է լսում, որը ցույց է տալիս, թե որ ճանապարհով պիտի ընթանան: Այնուհետև նրանք պետք է որոշեն՝ պիտի լսե՞ն, թե՞ չլսեն: Հովհաննեսով և Եսայիայով ներկայացված ժողովուրդը աշխարհի վախճանին ապրող այն ժողովուրդն է, որ սպասում է Տիրոջը, մինչ Նա ուշանում է, և Եսային մեզ հայտնում է, որ Նա ուշանում է, որովհետև դատաստանի Աստված է: Միլլերիտական պատմության սկզբից՝ 1798 թվականից, մինչև Աղվենտիզմի համար շնորհի ժամանակի փակվելը կիրականօրյա օրենքի ժամանակ, Աստված երկնային սրբարանում իրականացնում է դատաստանը: Խոստումն այն է, որ նրանք, ովքեր դատաստանի ժամանակահատվածում սպասում են Տիրոջը, պիտի օրհնվեն:

Աստծո այն ժողովուրդը, որ օրհնվում է սպասելու համար, ներկայացված է տասը կույսերի առակում Փեսային սպասող կույսերով: Բոլոր տասը քնեցին, և ապա կեսգիշերին մի ճգնաժամ է հասնում, որ քնած կույսերին բաժանում է երկու դասի: Մի դասը լսել էր իրենց հետևից հնչող մի ձայն և շրջվել էր՝ տեսնելու այն ձայնը, որը նրանց հրահանգում էր, թե որ ճանապարհով առաջ գնան, իսկ մյուս դասը հրաժարվեց շրջվել և լսել ձայնը՝ չնայած այն փաստին, որ Հայտնության գրքի ողջ ընթացքում հնչող պատգամն է. «Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին»:

«Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակը նույնպես պատկերում է աղվենտիստ ժողովրդի փորձառությունը»: The Great Controversy, 393.

Հովհաննեսը ներկայացնում է աղվենտիստ ժողովրդին, որը դեպի անցյալն է դառնում՝ ապագան հասկանալու համար: Երբ նրանք, ինչպես Հովհաննեսը, «իրենց հետևից մի խոսք են լսում», այդ խոսքը ներառում է նաև Եսայիայի վկայության մեջ տրված հրահանգը՝ այս նույն իրադարձության վերաբերյալ: Եսայիայի հրահանգն էր. «սա է ճանապարհը, գնացե՛ք դրանով, երբ աջ դարձնեք և երբ ձախ դարձնեք»: Դանիել տասներկուի իմաստուն կույսերը հասկանում են գիտության աճը աշխարհի վախճանին, որովհետև նրանք «այս ու այն կողմ էին վազել» խոսքի մեջ՝ հասկանալու համար այն կյանք պարզևող գիտությունը, որ բացվել էր:

Բայց դու, ո՛վ Դանիել, ծածկիր այս խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վախճանի ժամանակը. շատերը այս ու այն կողմ պիտի շրջեն, և գիտությունը պիտի շատանա: Դանիել 12:4.

Մարգարեները, որոնց մենք դիտարկում ենք, ներկայացնում են Յոթերորդ օրվա աղվենտիստներին այն պատմական ժամանակաշրջանում, երբ դատաստանը հասնում է իր ավարտին, և փորձության ժամանակը փակվում է: Նրանք, ովքեր ներկայացված են որպես իմաստուն կույսեր, իրենց ետևից մի ձայն են լսում, որ ասում է. «Սա է ճանապարհը, գնացե՛ք սրանով», և Նա խոստանում է առաջնորդել նրանց այդ ճանապարհի վրա, երբ նրանք թեքվեն դեպի ձախ կամ դեպի աջ: «Վազել այստեղից այնտեղ», ինչպես անում են իմաստուն կույսերը, երբ գիրքը բացվում է, խորհրդանիշ է Աստվածաշնչի ուսումնասիրության: Բնությունն ուսուցանում է մեզ, որ վազելու համար նախ պետք է սովորել քայլել, և Եսայիայի վկայությունն ասում է, որ եթե լսես քո ետևի ձայնը, Նա կուղղորդի քեզ Իր Խոսքի ուսումնասիրության մեջ՝ թե՛ երբ դառնաս դեպի Հին Կտակարանը (ձախ), թե՛ երբ դառնաս դեպի Նոր Կտակարանը (աջ): Բացի՛ր Աստվածաշունչը, և Նա կուղղորդի քեզ Իր ձայնով: Բայց աշխարհի վախճանին գտնվող Յոթերորդ օրվա աղվենտիստների համար սա նաև նշանակում է, որ Նա կուղղորդի քեզ, երբ բացես Աստվածաշունչը (ձախ) և երբ բացես Մարգարեության Հոգին (աջ):

Քայլելու ճանապարհն առավել ևս հստակ է դառնում, երբ ավելացվում է Երեմիայի վկայությունը:

Այսպես է ասում Տերը. Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա, նայեցե՛ք և հարցրե՛ք հին շավիղների մասին, թե ո՛րն է բարի ճանապարհը, և քայլեցե՛ք նրանով, և հանգիստ պիտի գտնեք ձեր անձերի համար: Բայց նրանք ասացին. «Չենք քայլի նրանով»: Եվ ես ձեզ վրա պահապաններ կանգնեցրի՝ ասելով. «Լսեցե՛ք փողի ձայնը»: Բայց նրանք ասացին. «Չենք լսի»:

Ուստի լսեցե՛ք, ո՛վ ազգեր, և իմացե՛ք, ո՛վ ժողով, թե ինչ է նրանց մեջ: Լսի՛ր, ո՛վ երկիր. ահա Ես չարիք պիտի բերեմ այս ժողովրդի վրա՝ նրանց մտածումների պտուղը, որովհետև նրանք չլսեցին Իմ խոսքերին, և Իմ օրենքն էլ մերժեցին: Երեմիա 6:16–19.

Այս հատվածում կան երկրպագուների երկու դասեր: Մի խումբը քննության է առնում բոլոր «ճանապարհները» և ընտրում է «հին շավիղները»՝ դրանցով ընթանալու համար: Նրանք ընդունակ էին բոլոր մյուս հնարավոր «ճանապարհներից» ընտրելու «բարի

ճանապարհը», որովհետև նրանք այն մարդիկ են, որոնք լսեցին իրենց հետևից հնչող ձայնը, և այդ ձայնը տեղեկացրեց նրանց. «այս է ճանապարհը, գնացե՛ք դրանով»: Հովհաննեսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր լսում են հետևից հնչող ձայնը՝ «հին շավիղներից» եկող մի ձայն:

«Այսպես է ասում Տերը. Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա, նայեցե՛ք և հարցրե՛ք հին շավիղների համար, թե ո՞րն է բարի ճանապարհը, և ընթանա՛ք նրանով»: Երեմիա 6:16.

«Թող ոչ ոք չձգտի խորտակել մեր հավատի հիմքերը՝ այն հիմքերը, որոնք դրվել են մեր գործի սկզբում՝ Խոսքի աղոթական ուսումնասիրությամբ և հայտնությամբ: Այս հիմքերի վրա մենք կառուցել ենք անցած հիսուն տարիների ընթացքում: Մարդիկ կարող են կարծել, թե գտել են նոր ճանապարհ և թե կարող են ավելի ամուր հիմք դնել, քան այն, որ արդեն դրված է: Բայց սա մեծ մոլորություն է: Ոչ ոք չի կարող այլ հիմք դնել, քան այն, որ դրված է:»

«Անցյալում շատերն են ձեռնարկել նոր հավատ կառուցելու, նոր սկզբունքներ հաստատելու գործը: Բայց որքա՞ն ժամանակ կանգուն մնաց նրանց շինությունը: Շուտով այն փլվեց, որովհետև Ժայռի վրա հիմնված չէր:»

«Արդյո՞ք առաջին աշակերտները ևս չափտի բախվեին մարդկանց խոսքերին: Արդյո՞ք նրանք չափտի լսեին կեղծ տեսություններ և ապա, ամեն ինչ անելով, հաստատ կանգնեին՝ ասելով. «Որովհետև ուրիշ հիմք ոչ ոք չի կարող դնել, քան այն, որ դրված է»: Ա Կորնթացիներին 3:11:»

«Ուրեմն մենք պիտի մեր վստահության սկզբնավորությունը հաստատուն պահենք մինչև վերջը: Զորության խոսքեր են ուղարկվել Աստծուց և Քրիստոսից այս ժողովրդին՝ նրանց աշխարհից դուրս բերելով, կես առ կես, ներկա ճշմարտության հստակ լույսի մեջ: Սուրբ հրով հալված շրթունքներով Աստծո ծառաները հռչակել են պատգամը: Աստվածային խոսքը իր կնիքն է դրել հռչակված ճշմարտության իսկության վրա»: Testimonies, volume 8, 296, 297.

Սակայն Երեմիայի գծում կա ևս մի խումբ, և այդ «ժողովը», ինչպես նա է նույնացնում նրանց, մի տուն է կառուցել, որը ներկայացնում է մի նոր հավատ, և այդ տունը կործանվում է, որովհետև վեմի վրա չի կառուցվել: Այդ տունը Յոթներորդ օրվա աղվենտիստների եկեղեցին է, կամ, ինչպես Հովհաննեսն է նույնացնում հենց նույն եկեղեցին՝ սատանայի ժողովարանը:

Լսելուց հրաժարվելը նշանակում է մերժել Նրա «խոսքերը» և Նրա «օրենքը»: Իրենց ապստամբության պատճառով՝ ետ դառնալուց և հին շավիղներով ընթանալուց հրաժարվելու, ինչպես նաև պահապանի փողի պատգամը լսելուց հրաժարվելու համար, Աստված պատրաստվում է չարիք բերել այն ժողովրդի վրա, որին Երեմիան կոչում է «չար ժողով»: Թե ինչպես է Աստված վարվում Լաողիկիայի Յոթներորդ-օրյա Աղվենտիստ եկեղեցու հետ, աստվածաշնչյան մարգարեության առարկա է: Ովսե մարգարեն իր ներդրումն է բերում «չար ժողովի» բնութագրերի նկարագրությանը, երբ խոսում է այն մասին, թե ինչու են նրանք մերժվում:

Իմ ժողովուրդը կործանվում է գիտության պակասից. քանի որ դու մերժեցիր գիտությունը, ես էլ քեզ կմերժեմ, որպեսզի ինձ համար քահանա չլինես. քանի որ դու մոռացար քո Աստծու օրենքը, ես էլ կմոռանամ քո որդիներին: Ովսեե 4:6:

Նրանք մերժվում են գիտության պակասի պատճառով, ինչը ներկայացնում է մի պատգամ, որ բացվում է վախճանի ժամանակ: Այստեղ Աստված այս հատվածում ավարտում է Իր ուխտային հարաբերությունը Իր ժողովրդի հետ, որովհետև Նրանց ուղղակի կոչում է՝ «Իմ ժողովուրդը»: Քանի որ նրանք մերժեցին Քրիստոսին և մոռացան Նրա օրենքը, այլևս Աստծու համար քահանա չեն լինի: Երբ Աստծու ժողովուրդը ուխտի մեջ է մտնում Աստծու հետ, Նա նրանց դարձնում է քահանաներ և թագավորներ: Երբ Աստված հին Իսրայելի հետ ուխտի մեջ մտավ, Մովսեսի միջոցով հայտարարեց.

Արդ, եթե ճշմարտապես հնազանդվեք Իմ ձայնին և պահեք Իմ ուխտը, ապա դուք Ինձ համար սեփական ժողովուրդ պիտի լինեք բոլոր ժողովուրդներից վեր, որովհետև ամբողջ երկիրը Իմն է. և դուք Ինձ համար պիտի լինեք քահանաների թագավորություն և սուրբ ազգ: Սրանք են այն խոսքերը, որ դու պիտի ասես Իսրայելի որդիներին: Ելք 19:5, 6.

Երբ Աստված ուխտի մեջ մտավ քրիստոնեական եկեղեցու հետ, Նա Պետրոսի միջոցով հայտարարեց.

Բայց դուք ընտրյալ սերունդ եք, թագավորական քահանայություն, սուրբ ազգ, սեփական ժողովուրդ, որպեսզի հռչակեք Նրա փառքերը, ով ձեզ կանչեց խավարից Իր զարմանահրաշ լույսի մեջ. դուք, որ առաջ ժողովուրդ չէիք, բայց այժմ Աստծու ժողովուրդն եք. որ առաջ ողորմություն չէիք գտել, բայց այժմ ողորմություն գտաք: 1 Peter 2:9, 10.

Պետրոսը այս համարներում անդրադառնում է հին Իսրայելից՝ որպես Աստծու ընտրյալ ուխտի ժողովրդի, դեպի քրիստոնեական եկեղեցի անցմանը, երբ ասում է, որ «նախկինում ժողովուրդ չէիք, իսկ այժմ Աստծու ժողովուրդն եք»: Երբ հրեաները բաժանվեցին Աստծուց, Տերը ուխտի մեջ մտավ քրիստոնեական եկեղեցու հետ: Երկուսն էլ համարվում էին քահանաների ազգեր, քանի դեռ ամուսնացած էին Տիրոջ հետ:

Քահանայից մերժված լինելը ցույց է տալիս, որ դու երբևէ ուխտի ժողովուրդ էիր: Յոթներորդ օրվա ադվենտիստները ուխտի մեջ մտան Տիրոջ հետ ադվենտիստական պատմության սկզբում: Անապատի եկեղեցին դուրս եկավ Բարեփոխումից, սակայն մերժեց միլլերիական լուրը, և այդպիսով իրենց ամուսնալուծեցին Աստծուց առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի պատմության ընթացքում: Վերջնական բաժանումը եղավ երկրորդ հրեշտակի գալուստով, և հռչակվեց, որ նրանք այլևս Քրիստոսի դուստր չէին, այլ դարձել էին Բաբելոնի դուստր: Դրանից անմիջապես հետո, Կեսգիշերյան Աղաղակի ընթացքում, Աստված Իր նոր հարսին կանչեց ուխտի ամուսնության:

Հին Իսրայելի համար ուխտի խորհրդանիշ եղած երկու տախտակները Տասը Պատվիրանների երկու տախտակներն էին, իսկ հոգևոր նոր Իսրայելի համար երկու տախտակները Ամբակումի երկու տախտակներն են՝ ինչպես ներկայացված են 1843 և

1850 թվականների քարտեզներում: Ուխտի ժողովուրդը, որին ներշնչանքը բազմիցս ճանաչորոշել է որպես Լաոդիկեա, մերժեց հին շավիղները, հրաժարվեց լսել իր հետևից հնչող ձայնին, և այդ պատճառով նրանք կրկնում են հին Իսրայելի ավարտական պատմությունը, երբ դուրս են թքվում Տիրոջ բերանից: Ինչո՞ւ է սա պատահում նրանց, ում Նա կոչում է «Իմ ժողովուրդ»:

Տասը կույսերի առակը, որը պատկերում է աղվենտիզմի փորձառությունը, երկու անգամ է կատարվում՝ մեկ անգամ աղվենտիզմի սկզբում, ապա՝ աղվենտիզմի վախճանում: Քույր Ուայթը սովորեցնում է, որ այդ առակը կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև իսկ տառացիորեն, ինչպես նաև՝ որ այդ առակը միշտ պետք է հասկացվի որպես ներկա ճշմարտություն, ինչպես և երրորդ հրեշտակը:

«Ես հաճախ անդրադառնում եմ տասը կույսերի առակին, որոնցից հինգը իմաստուն էին, և հինգը՝ հիմար: Այս առակը կատարվել է և պիտի կատարվի մինչև վերջին տառը, որովհետև այն հատուկ կիրառություն ունի այս ժամանակի համար և, ինչպես երրորդ հրեշտակի պատգամը, կատարվել է և պիտի շարունակի լինել ներկա ճշմարտություն մինչև ժամանակի վախճանը»: Review and Herald, August 19, 1890.

Միլլերիական աղվենտիզմը իրականացրեց առակի սպասման շրջանը 1843 թվականի իրենց ձախողված կանխագուշակության և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի ճշգրիտ կանխագուշակության միջև: Այս պատմության մարգարեական մանրամասները բազմաթիվ և կարևոր են, սակայն ես պարզապես ցանկանում եմ նշել, որ տասը կույսերի առակն ուղղակիորեն կապված է երրորդ հրեշտակի հետ, ինչպես հենց նոր ասաց Քույր Ուայթը:

1798 թվականից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը առաջին հրեշտակի պատգամը հռչակում էր դատաստանի բացվելը: Դատաստանի սկսվելուց անմիջապես առաջ կատարվեց տասը կույսերի առակի Կեսգիշերյան աղաղակը: Հետևաբար, երբ երրորդ հրեշտակը կհայտարարի դատաստանի փակվելը, Կեսգիշերյան աղաղակի հռչակումը մեկ անգամ ևս պիտի կրկնվի:

Այն գիտակցումը, որ բողոքական եկեղեցիները մերժել էին Աստծո պատգամը և այդպիսով դարձել էին Բաբելոնի դուստրեր, երկրորդ հրեշտակի լուրի գալուստն էր և այն ուշացման ժամանակի սկիզբը առակում, որը «կատարվում էր մինչև իսկ վերջին տառը»: Տերը 1843 թվականին չվերադարձավ. Նա ուշացրեց Իր գալուստը՝ կույսերին փորձելու և օրհնելու համար: Երկրորդ հրեշտակի հռչակումը, որ նույնացնում էր բողոքական եկեղեցիներին որպես Բաբելոնի դուստրեր, կոչ էր՝ նրանց համար, ովքեր դեռ գտնվում էին այդ ընկած եկեղեցիներում, դուրս գալու և կանգնելու:

Միլլերականների ու մարգարեությունների նրանց ըմբռնման կողքին: Էքզեթերի վրանային ժողովում Սամուել Մոռուն ներկայացրեց անհրաժեշտ ապացույցը՝ հաստատելու Տիրոջ գալուստը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, և Կեսգիշերային աղաղակի լուրը տարածվեց ամբողջ երկրով մեկ՝ ինչպես մակընթաց ալիք: Ապա երրորդ հրեշտակը հասավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի Մեծ Հիասթափության

Ժամանակ:

Սա սկզբնական պատմության համառոտ ամփոփումն էր, որում ես բաց եմ թողել
բազմաթիվ կետեր, որպեսզի առանձնացնեմ մի քանի կետեր, որոնք ավելի առնչվող են
թվում այն հարցին, որին մենք անդրադառնում ենք:

Այս մտքերը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: